

iaquí

Farmacèutics en guàrdia i sense recepta

Un dels nostres deures és assenyalar les línies vermelles. L'altre és posar-hi noms i cognoms. Els medicaments tenen paraulotes sovint impronunciables, però els farmacèutics que ens els dispensen es diuen Emilio Moliner, Toni Mendieta o Sara Pros, els tres escollits avui a Societat per descriure la seva epopeia, la seva resistència a uns mesos d'impagaments que els porten al col·lapse. Dijous es manifestaran per reclamar que se'ls paguin els 300 milions que se'ls deuen. Avui tres d'ells ens detallen el seu calvari, com viuen en guàrdia permanent, a la defensiva. L'un no sap si arribarà als 20 anys de professió, que faria al setembre (mig any li sembla una eternitat); l'altre diu que pot aguantar dos mesos així ("Després de deu anys de retallar ara ens toca finançar la medicació de la gent"), i la tercera denuncia que s'està a punt de trencar l'equilibri sanitari del país, i no per culpa seva: "No hem gestionat malament els nostres negocis; qui no compleix es l'administració". Al darrere hi ha els deutes i l'ofec de l'Estat amb Catalunya, la crisi i les retallades i uns retards que van acumulant molts sectors. Però si llegiu la doble pàgina de Societat entendreu que estem arribant al punt que ells ja no poden fer més comandes, que demanen diners a familiars perquè no els tallin el subministrament. Recordar que el que hi ha als prestatges de la farmàcia, sobretot el més car, és material de primera necessitat, que hi ha vides en joc, és essencial. La recepta per solucionar aquests casos és urgent; ja no són maldecaps, és una malaltia greu.

CARLES CAPDEVILA
DIRECTOR DE L'ARA